

ÉRIC GIACOMETTI

CEI TREZIȚI

Traducere:
Iulia Dromereschi

NICULESCU fiction

I

Șuierături

*Când te simți diferit, faci primul pas pe cale.
Când ești diferit, ai făcut al doilea pas pe cale.
Să trăiești diferit este calea.*

Cântul Ochiului-soare

*Există trei categorii de ființe umane.
Ignoranții nu-și pun niciodată întrebări
și nu vor primi niciodată răspunsuri.
Aroganții nu-și pun întrebări, însă au răspunsurile.
Cei treziți își pun întrebări și acceptă răspunsurile,
chiar dacă nu le sunt pe plac.*

Cântul Ochiului-soare

Mexic

Situl arheologic sacru Teotihuacán

Templul Soarelui

În prezent

Zgomotul scos de tobe se auzea ca o inimă care bate, îngropată undeva sub ruine. Cei 20 de muzicieni erau aliniați în fața maiestuoasei piramide a Soarelui. Brațele lor loveau rapid *huehuetls*, tobele rotunde din piele de jaguar tăbăcită. Toți purtau ținute tradiționale aztece. Femeile aveau *huipil*, o tunică de lână multicoloră, iar bărbații, mantia *tilmatli* țesută din bumbac. Soarele era parte din concert. Discul scânteietor ca un scut părea să plutească deasupra vârfului piramidei numite după el. Organizatorii conferinței internaționale interreligioase nu aleseseră la întâmplare ora. Era ora magică a zenitului, care aduce noroc, potrivit tradițiilor străvechi.

Ritmul *huehuetls* creștea exponențial, iar ceremonia ritualică se apropia de sfârșit. Cei din public, așezați în semicerc, și-au ținut respirația când a răsunat ultima salvă. După un scurt moment de tăcere, toți au izbucnit în aplauze furtive. Erau o sută de invitați aleși pe sprânceană. S-au ridicat, pe rând, să aclame muzicienii.

O femeie cu păr negru, îmbrăcată într-o tunică portocalie, lungă, brodată cu margini colorate, a urcat treptele care duceau spre o platformă de piatră aflată deasupra publicului.

Un microfon aflat pe un trepied fusese plasat între două blocuri imense de piatră închisă la culoare, sculptate. Zeul soare lumina silueta Estellei Mendoza. Părea minusculă și fragilă între monoliți. Invitații și-au pus căștile în urechi. Vocea limpede și caldă a directoarei ONG-ului Hope, organizatoarea colochiului, a urcat spre cerul senin.

— Mulțumesc grupului Sol y Sombra* pentru această experiență sublimă. Este ora prânzului, iar colochiul nostru se încheie în acest loc magnific și plin de simboluri. Teotihuacán înseamnă „unde au fost creați zeii”. A fost dificil să reunim reprezentanții mai multor religii, dar am reușit. Budiști, creștini, hinduși, musulmani, evrei, taoiști, șintoști, precum și exponenți ai curentelor spirituale din întreaga lume, printre care și ai popoarelor și religiilor tribale, iertați-mă dacă nu v-am pomenit pe toți! Nu contează culoarea pielii, statutul social, tribul din care facem parte, căci împărtășim cu toții un punct comun... sacral.

Estella Mendoza a lăsat să se aștearnă tăcerea câteva secunde, apoi a reluat, cu un glas mai puternic:

— Această credință fundamentală într-o lume invizibilă și protectoare, într-un spirit transcendent, sau într-o forță, spuneți-i cum doriți, care impregnează fiecare atom din univers! Un spirit superior, omniscient... ca să fie clar, nu vorbesc despre AI!

În funcție de durata traducerii în numeroasele limbi ale participanților, s-au auzit râsete.

— Înainte de a ne încheia sesiunile de lucru, sunt bucurătoare că vă pot anunța crearea primei rețele sociale dedicate spiritualității: Infinity. Trăim vremuri de război, angoasă climatică și teamă de viitor, iar Infinity demonstrează că dialogul

* Soare și umbră

poate exista între religii. Nu avem de ales. Gândiți-vă la locul sacru din care vă vorbesc. Acest templu dovedește că a existat o civilizație acum dispărută, anterioară aztecilor, al cărei nume s-a pierdut din memoria noastră. Poate că omenirea nu va avea parte de aceeași soartă.

*

Așezat la una dintre zecile de mese pregătite la umbra piramidelor, cardinalul Talastiera își termina delicioasele quesadilla cu ardei, ceapă și cartofi dulci, marinate în suc de lime, aseasonate cu boia și chimen, o specialitate mexicană. Asculta discuția celor doi vecini din dreapta sa, un imam de la universitatea din Cairo, o somitate în teologie islamică, și un cercetător francez, specializat în fizică cuantică, invitat să-și prezinte studiile.

— Dacă există lumi paralele în dimensiuni diferite, argumenta omul de știință, entitatea pe care o numiți „Dumnezeu” se manifestă de asemenea în nenumărate forme. În alt univers, conchistadorii n-au colonizat Mexicul. Religia aztecilor domină lumea, iar dumneavoastră oficiați ca preot al zeului Soare în Egipt.

— Ce oroare, profesore! Universul este un tot. Allah nu poate fi multiplu, căci n-ar mai fi Allah.

Talastiera considera conversația pasionantă, însă era foarte obosit. Ce idee proastă avusese Estella Mendoza: să organizeze prânzul în plin soare, pe o căldură înăbușitoare! A simțit o mână pe umăr.

— Aș dori să vă mulțumesc pentru prezență, cardinale.

Directoarea ONG-ului Hope se aplecase către el.

— Sanctitatea sa a decis, a răspuns el, binevoitor. Îi voi transmite mulțumirile.

— Nu fiți modest. Toată lumea știe că sunteți pasionat de dialogul între religii și de punțile pe care le putem construi cu știința. Sunteți un om bun, cardinale Talastiera, un înger păzitor de la Vatican.

Cardinalul a scuturat din cap.

— Lăsați îngerilor paradisul. Eu rămân pe pământ.

O angajată brunetă, cu o față veselă, a apărut și a început să așeze în fața convivilor păhăruțe de carton ornate cu masca lui Quetzalcóatl, zeul șarpe cu pene. Directoarea Hope a ridicat paharul și s-a adresat mesenilor:

— Vă propun să bem în cinstea Infinity. Aceasta e horchata, o băutură mexicană pe bază de apă din orez aromată cu scortişoară și vanilie. Se bea dintr-o înghițitură și nu este alcoolică.

Toată lumea a băut. Cardinalul s-a strâmbat când a pus paharul jos, căci asprimea băuturii îi răsâia cerul gurii și gâtul. A dat repede peste cap un pahar cu apă.

— Nu vă place? l-a întrebat un rabin din stânga sa. Este delicios.

— Prefer vinul de împărtășanie, a răspuns Talastiera, cu un aer contrariat.

Și-a privit ceasul. Cu puțin noroc, în mai puțin de jumătate de oră avea să-și facă siesta. Îi era groază de călătoria spre Roma și de reuniunile care aveau să se țină lanț. Vecinii lui de masă își reluaseră discuția științifico-teologică.

O voce feminină i-a răsunat în ureche și i-a întrerupt gândurile.

— Te salută zeița șarpe.

Talastiera a întors capul. Angajata era în picioare, în spațele lui. Îl privea fix, cu ochi surâzători și o expresie ironică pe chipul de copilă.

— Scuze?

— Zeița șarpe, a murmurat ea, din nou, retrăgându-se.

Cardinalul pălise. Sângele i se scurgea din obraji. Angajata s-a răsucit pe călcâie și a plecat, în pas săltat. El a pus jos paharul, privind fix.

— E totul bine, cardinale? Parcă ați fi dat nas în nas cu diavolul, a remarcat imamul.

Trimisul papei n-a răspuns și s-a ridicat brusc.

Paris

În prezent

Ambiția noastră este să vă construim visele.

Deviza Kanso Consulting se reliefa, cu majuscule negre, pe un fundal cu fluturi colorați, versiunea AI. În sala de primire, Agathe nu-și desprindea privirea de ecranul plat impunător agățat de perete. I-a vibrat telefonul. Era un mesaj de la Charlotte, prietena ei.

Queenie dragă, sună-mă după interviu. A sosit momentul tău de glorie.

Ușa de la biroul directorului general s-a deschis în cele din urmă. Adrien Kanso a ieșit, cu un surâs luminos și chipul radios. Era un bărbat la vreo 40 de ani, cu părul negru, ondulat. Purta, ca de obicei, un pulover alb. Cravata era interzisă la Kanso.

— Ah, cel mai frumos fluturaș... Te rog să intri.

În familia Kanso, lumea se tutuia. Consultanților li se spunea „fluturi”. Agathe s-a așezat în fața planșeului lung de marmură neagră care servea drept suprafață de lucru.

Directorul s-a așezat și el și a fixat-o cu privirea, cu mâinile încrucișate sub bărbie.

— Am luat o decizie.

Telefonul lui Agathe a vibrat din nou. Iritată, i-a aruncat o privire.

Număr necunoscut.

L-a închis.

— *Friend?* a întrebat Adrien Kanso.

Agathe a clătinat din cap. La Kanso Consulting, clienții erau numiți „friends”. Amabilitatea dădea pe dinafară, de la biroul șefului până la recepție. Bărbatul cu pulover a dat din cap.

— Agathe, ai atitudinea Kanso. Sublimezi ecoul vibrant al clienților noștri. Visele lor devin realitate. Ce poate fi mai frumos?

Vise, vibrații... Agathe agreea această viziune de management relaxată. Spre deosebire de alte cabinete de consultanță mari, Kanso era în pas cu vremea. *Good vibing, peaceminding* și alte concepte care se terminau cu -ing erau mierea cu care-și ungeau tartinele manageriale. Agathe știa că *visele* clienților nu erau decât niște banale obiective de vânzări sau sectoare de piață, fără să conteze domeniul: scutece, pneuri sau cutii de ambalare.

Mă rog.

De două luni se lupta să ia postul de responsabilă cu clienții *high account*. Munca vorbea pentru ea. Se autodepășise. Specialitatea ei? *Nudge**, sau arta subtilă de marketing de a incita consumatorii să ia decizia de a cumpăra sau de a-și schimba comportamentul. *Cine domină nudge domină lumea*, obișnuia să spună profesorul ei de la școala de comerț.

Ar fi preferat să termine cu deplasările matinale cu trenul și cu nopțile petrecute în hoteluri, departe de casă. Erau de

* Este vorba despre o incitare binevoitoare. Concept inventat de Richard Thaler. Firmele și guvernele folosesc *nudge* pentru influențarea consumatorului. Barack Obama sau Emmanuel Macron au apelat la consultanți *nudge* pentru campaniile lor electorale.

domeniul trecutului. Se săturase de sfaturile de *nudge girl* și voia să conducă echipe. Semnalele încurajatoare de la HR înainte de interviu prefațau un rezultat pozitiv.

Și-ar fi dublat salariul. După ce ieșea din birou, voia să cumpere o șampanie scumpă și un buchet enorm de la Gastier, apoi să se îmbete. Nasol pentru Théo, fostul ei iubit de care se despărțise, căci el era exasperat de numeroasele ore petrecute departe de el, pentru a îmbogăți acționarul principal de la Kanso.

Vocea lui Adrien i-a întrerupt planurile.

— Agathe, ești un model pentru *family*.

Creierul ei luat foc. Își va proclama victoria pe Instagram. Lumea întreagă îi va aplauda triumful cu rafale de like-uri. Era regina universului. În fine... a universului său. Nu era deloc rău.

— Îți mulțumesc. Sunt mișcată...

Bărbatul a ridicat o mână, s-o întrerupă.

— Dar nu-ți voi oferi postul.

Agathe refuza să lase cuvintele rostite de șeful ei să-i intre în creier. Directorul Kanso s-a lăsat pe spătar.

— Am decis să-i ofer postul lui Rob. Îl cunoști. Lucrează în agenția noastră din Lyon.

— Dar... are 25 de ani, s-a bălbâit ea.

— Face 26, peste o lună. Am nevoie de tine în postul de specialistă în *nudge*. Rob evoluează însă pe o cale diferită, cea managerială.

A trecut-o un fior pe șira spinării. Șeful ei s-a apropiat câțiva centimetri, cu o privire compătimitoare.

— Îmi dau seama că ești dezamăgită. Dar, cum spune Dalai Lama, mentorul meu, la capătul tunelului se aprinde mereu un vis.

Agathe a rămas fără cuvinte. Micul Rob avea să devină superiorul ei. Avea cu zece ani mai puțin decât ea. Ce glumă sinistră! În plus, îl chema Robin, nu Rob. Rob suna mai britanic.

— Mulțumesc pentru sfat, s-a auzit ea spunând. Dar îmi înțelegi nemulțumirea. M-am sacrificat pentru munca mea și rezultatele o dovedesc.

— Așa e. Dar Rob vine de la o școală de comerț de elită în domeniul AI și al noilor tehnologii. Te asigur că la Kanso omul este cel mai important, așa că angajamentul tău nu trebuie să se reducă. Așa că-ți ofer o mărire. Vei primi cu 140 de euro în plus pe lună, brut. Nu pot mai mult, căci știi că suntem obligați să strângem cureaua. Consideră-te privilegiată.

Ei nu-i venea să creadă.

— Privilegiată?

— Da. Odată cu evoluția AI, trebuie să-mi concediez o treime din fluturi. Tu îți păstrezi postul.

Fără să-i asculte răspunsul, el și-a privit ceasul și s-a ridicat.

— Am altă întâlnire, din păcate, a spus, însoțind-o la ușă. Să știi că-ți aud furia tăcută. S-o alungi. Nu uita că împreună suntem mai puternici!

În mai puțin de 30 de secunde, s-a trezit din nou în sala de așteptare. Cu creierul blocat, și-a ridicat ochii spre ecran. Decorul se schimbase: erau poze din *teambuildingul* la Zagora. Echipa de consultanți exuberanți se unduia în fața unui cort marocan, pe fundalul dunelor roșiatice. Toți râdeau cu gura până la urechi și cu mâinile ridicate spre cer. În dreapta era ea, una dintre fetele cele mai încântate din grup. Ea chiar trăia momentul. Purta un tricou cu Wolverine. Avea părul castaniu, ciufulit, privirea limpede și vie, o siluetă subțire. De regulă, detesta să se vadă în poze, dar în asta n-arăta deloc rău.

Acum, însă, ca un palmier în mijlocul banchizei, își privea prostită dublura ilară.

Ambiția noastră este să vă construim visele.

Propoziția magică a apărut pe ecran. Fiecare cuvânt și fiecare literă i se păreau o insultă. Visele ei se evaporaseră, iar ambițiile nu mai erau. În nici cinci minute.

140 de euro, brut.

O pomană.

Chipul prietenos al lui Adrien Kanso îi dansa prin fața ochilor. Parcă ar fi înjunghiat-o, înfigându-i lama în burtă, până la plăsele, dar în timp ce surâdea cald și binevoitor. I-a venit să vomite. Pe șeful ei, pe Kanso Family, pe fluturi, pe Dalai Lama și pe tot Pământul.

Mexic
Teotihuacán
În prezent

Cardinalul a văzut-o pe angajată în fața bufetului. Directoarea Hope, care îl văzuse ridicându-se brusc, l-a strigat, însă el s-a prefăcut că nu o aude și a alergat spre femeia misterioasă.

Zeița șarpe. Nu după atâția ani. Tocmai aici, în Mexic.

Trebuia să-i vorbească. Angajata i-a pus farfuria pe bufet, apoi s-a întors și i-a făcut un semn discret cu mâna.

— Așteptați! a spus cardinalul, cu sufletul la gură.

I s-a părut că aude un hohot de râs, iar ea a dispărut în spatele unuia dintre corturi. Cardinalului îi fierbea creierul. A împins un alt angajat, căruia i-a zburat farfuria din mâini, și a văzut femeia grăbindu-se spre piramide. Estella Mendoza a făcut semn unui agent de pază. Situl arheologic fusese protejat pentru a preveni orice tentativă de răpire, o afacere profitabilă în această regiune a Mexicului. Organizatoarea colochiului nu putea să-și permită niciun incident.

— Supravegheați-l discret pe cardinal. A pornit spre piramida lui Quetzalcóatl.

— Să-l opresc?

— Nu. Are dreptul să viziteze situl.

Bărbatul solid, în costum negru, a dat din cap și a fugit.

Talastiera avansa în mijlocul impresionantei *Calzada de los Muertos*, Aleea Morților, o alee largă cât o autostrada care lega cele două piramide principale, cea a Lunii și cea a Soarelui. De fiecare parte se ridicau structuri piramidale trunchiate, paznici tăcuți ai unui trecut uitat de zei și de oameni. A văzut-o. Angajata brunetă îl aștepta la poalele scării unuia dintre templele de piatră. Când s-a apropiat, ea a început să urce repede scările, intonând: *Serpiente... Serpiente**. A grăbit pasul, dar s-a oprit lângă scări, ca să-și tragă sufletul. Inima cardinalului nu era programată pentru fugă, cu atât mai puțin după o tânără. O durere surdă îi măcina intestinele, iar burta lui se revolta. Și-a reproșat că mâncase porție dublă de quesadilla.

Piramida era diferită de vecinele sale. Mai înaltă, dar mai ales decorată, de fiecare parte a scării principale, cu o multitudine de capete de demoni care se strâmbau, cu gurile pline de colți și ochii ieșiți din orbite. A ridicat privirea spre vârf. Angajata misterioasă era deja pe platoul piramidei. Nu exista nicio altă scară. Nu avea unde să fugă.

Serpiente... Serpiente.

Cuvântul apărea din umbrele trecutului său, un trecut pe care-l crezuse dispărut, un trecut malefic în care nici Dumnezeu nu fusese binevenit. A ezitat câteva secunde, a inspirat din nou, pentru a-și face curaj, și a început să urce scara de piatră. Fiecare pas îl costa. Treptele erau de trei ori mai înalte decât ale unei scări normale. Pe măsură ce urca, vedea statuetele de piatră care reprezentau șerpi. S-a oprit la jumătate, să-și tragă sufletul, și s-a sprijinit de capul unui crotal cât o minge de baschet. Dintr-odată, s-a întâmplat ceva ciudat.

* „Șarpe” în spaniolă.

Un șarpe lung, negru, vâscos, a ieșit din gura statuei. S-a răsucit în jurul propriului corp până ce a căzut pe piatră, la mai puțin de un metru de Talastiera.

La nivelul solului s-a auzit un sâsâit. Cardinalul a lăsat privirea în jos și a văzut, speriat, două cobre verzi care se încolăceau pe treapta de piatră. Inima a început să-i bată mai repede. A sărit într-o parte și s-a uitat în jos. O masă informă de șerpi colcăia pe scară. Erau de toate culorile și mărimile. Ieșeau de peste tot, din spațiile dintre pietre, din găurile din stâncă, din ochii și gurile statuilor. Talastiera a rămas pe loc, îngrozit. A fost cuprins de dorința irezistibilă de a vomita. Cuprins de panică, a reînceput să urce în viteză. Trebuia să se refugieze în vârful.

Serpiente...

Angajata brunetă era la câțiva metri deasupra lui. I-a întins mâna dreaptă, invitându-l să urce. Talastiera era aproape de ultimele trepte. Își simțea inima bubuind de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept. Vocea acidă a răsunat din nou și a avut impresia că-i vorbea în minte.

— Vino la mine. Ți voi spune totul.

A ajuns, în sfârșit, pe platou, cățărându-se. Își simțea picioarele ca niște blocuri de plumb topite. Nu vedea decât încălțările necunoscutei. Ea l-a ajutat să se ridice. Fața ei îi inspira încredere. Un gând ciudat l-a lovit pe Talastiera. Era chipul unei sfinte. Purta o tunică din catifea bleumarin, care-i ajungea până la pulpe. La picioare avea un coș din nuiele.

— De ce ai pomenit de zeița șarpe? a întrebat el, cu sufletul la gură.

— Nu bănuiești?

Trăia un coșmar.

— Ce mi-ai făcut? Nu are... sens.

Niște gemete stranii se auzeau dintr-un coș. Femeia s-a aplecat și a luat un copil în brațe. Era înfășat într-un material de aceeași culoare cu veșmântul ei. Ea l-a sărutat pe frunte, apoi l-a pus ușurel pe o masă de piatră, străbătută de o tăietură lungă.

— Știi care era specialitatea preoților cultului aztec? a întrebat ea, cu o voce aproape copilărească.

— Nu.

Ea a scos din coș un pumnal cu un mâner care părea făcut din obsidian. Lama plată scliffea argintiu în soare.

— Victimele urcau aici ca să fie sacrificate, a reluat ea. Bărbați, femei și copii erau legați la pământ. Preotul îi înjunghia în piept cu pumnalul sacru, apoi scotea inima încă bătând și o arunca mulțimii de credincioși.

Cardinalul era în picioare. Era aproape hipnotizat.

Femeia desena arabescuri cu pumnalul, în timp ce mângâia copilul, parcă într-un dans absurd.

— Doar n-o să...

— Îți voi încredința un secret. Te afli pe piramida lui Quetzalcóatl, zeul șarpe cu pene, zeul care se află la originea lumii. El apăra oamenii, dar un alt zeu crud l-a alungat. A cerut sângele nevinovaților ca să împiedice întoarcerea lui.

Și-a oprit brațul chiar deasupra copilului și a apropiat vârful îngustat de burta lui proeminentă.

— Nu! Nu face asta! a urlat cardinalul.

Fără să se gândească, s-a aruncat la pământ și i-a smuls din brațe mica făptură. Copilul o privea cu ochii mijiiți. Talastiera s-a dat înapoi un pas, dar auzea șerpilor care îi înconjurau gleznele. Femeia s-a apropiat de el.

— Îți pasă de acest copil, Talastiera. Vrei să ți se ierte un păcat?

— Cine te-a trimis?

— Am un mesaj pentru tine: șarpele s-a trezit.

Chipul cardinalului s-a înroșit de furie.

— Nu! În numele Domnului atotputernic!

A auzit un șuierat în mâinile sale. A coborât privirea și a văzut că gura copilului se deschide și că din ea iese o limbă despicată. Un surâs ironic s-a întins pe chipul noului născut. Femeia a pronunțat un singur cuvânt. Un prenume.

— Virginia.

Talastiera a scos un strigăt speriat și a lăsat copilul jos, de parcă l-ar fi ținut în mâini pe Satana. Coșmarul continua. O durere ascuțită i-a străbătut pieptul. *Să fug.*

S-a întors să coboare repede scările care colcăiau de șerpi. A încercat să respire, dar plămâni i se transformaseră în două bucăți de piatră. A ezitat câteva secunde, a încercat să strige după ajutor și a căzut în gol. Necunoscuta s-a aplecat să privească trupul dezarticulat care zăcea la 20 de metri mai jos. A surâs copilăros și crud.

Agenția Reuters

13:45. Biroul din Mexic. Difuzare imediată.

Cardinalul Talastiera, trimisul papei la colocviul ecumenic Hope, și-a găsit sfârșitul în situl arheologic Teotihuacán. Dintr-un motiv necunoscut, s-a urcat în vârful piramidei lui Quetzalcóatl și s-a aruncat din vârful scărilor. Primele constatări ale medicului legist au concluzionat că a fost vorba despre un stop cardiac, care a precedat căderea. Directoarea Hope International, Estella Mendoza, și-a împărtășit tristețea profundă în urma acestei drame. „Cardinalul Talastiera era dotat cu o energie rară pentru a transforma acest colocviu interreligios într-un succes. A fost un om inimos, care favoriza dialogul. Ne-a susținut pentru lansarea rețelei noastre sociale, Infinity. Îi va fi dedicată.”